

Arrest

nr. 138 643 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een jonge vrouw van Soussou-origine, geboren op 31 juli 1990 in Conakry, Guinee. U groeide op in de wijk Kipé in de gemeente Ratoma waar u als enig kind samenwoonde met uw moeder. Op 15 juni 2008 beviel u van een dochter, (M.S.). De vader, (S.S.), verliet Guinee wanneer uw dochter twee was. De laatste keer dat u contact met hem had was u nog in Guinee en verbleef hij in Dakar, Senegal. Na het vertrek van (S.S.) zorgde u alleen voor uw dochter. U was in Guinee actief als actrice, u speelde de hoofdrol in verschillende producties van het gezelschap Kabakoudou et Grand Devise. In november

2011 overleed uw moeder. Uw vader wilde geen dubbele huur betalen en u verhuisde in december 2011 naar zijn tweede vrouw in de wijk Hamdallaye. Een maand later, in januari 2012, overleed ook uw vader.

Na het overlijden van uw vader dwong uw stiefmoeder u om te huwen met een militair, kapitein (B.S.). Het huwelijk werd op 25 april 2012 voltrokken in de moskee van Hamdallaye. Na het huwelijk verhuisde u naar Dubreka, waar uw echtgenoot woonde. (B.S.) behandelde u zeer slecht. Hij mishandelde en verkrachtte u en stak u met een mes in de buik. Na 10 dagen vluchtte u uit het huis van uw man en dook u onder bij uw vriendin (M.). Hier leerde u (S.) kennen, een blanke Fransman die bevriend was met de echtgenoot van (M.). Kort na uw aankomst bij (M.) begon u een liefdesaffaire met deze man. Na bijna een half jaar te hebben ondergedoken bij uw vriendin verliet u op 21 november 2012 het land samen met (S.). U reisde met een onbekende luchtvaartmaatschappij en onder een onbekende naam vanuit Guinee naar België. Uw dochter bleef in Guinee achter. Sinds uw aankomst in België hebt u geen contact meer met (S.).

U vreest om bij terugkeer naar Guinee vermoord te worden door uw echtgenoot, (B.S.). Daarnaast uitte u ook de vrees dat uw dochter, die is achtergebleven in Guinee, besneden zou worden.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart, geboorteakte, een attest ter staving van uw besnijdenis type 1, een doktersattest op datum van 14 maart 2013, uw 9ter-aanvraag, uw lidkaart van het Guineese auteursrechten bureau en een cd met daarop een voorstelling van uw theatergezelschap neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, van de Vreemdelingenwet. De reden hiervoor is dat geen geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met kapitein (B.S.), noch aan de door u voorgehouden vrees om door hem te worden vermoord. Ook op basis van de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis van uw dochter kan niet worden besloten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

U bent er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u tegen uw wil zou zijn gedwongen tot een huwelijk met kapitein (B.S.). Noch dat u in dit verband zou vrezen door hem te worden vermoord.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis van uw echtgenoot en zijn familie wel erg beperkt is. Ook al verbleef u naar eigen zeggen slechts een tiental dagen in het huis van uw echtgenoot, toch mag van u worden verwacht dat u elementaire informatie kan geven over uw man en zijn familie, zeker aangezien ook voor het huwelijk uw latere echtgenoot naar eigen zeggen vaak bij jullie over de vloer kwam. Bovendien zou zijn familie ook aanwezig zijn geweest bij het huwelijk en wanneer hij om uw hand kwam vragen (Gehoor CGVS, p. 17, 20, 24). U vertelde dat u samen met uw man in Dubreka woonde. Wanneer u naar een precieze locatie werd gevraagd antwoordde u ontwijkend: "Wij woonden niet precies in de stad van Dubreka, maar we woonden in het dorp Dubreka. De naam van de wijk waar wij woonden ben ik vergeten." (Gehoor CGVS, p. 23). Ook over de familie van uw echtgenoot was uw kennis wel erg beperkt. Zo vertelde u dat hij kinderen had, maar kon u niet vertellen hoeveel (Gehoor CGVS, p. 21). Gevraagd of uw echtgenoot broers of zussen had, antwoordde u opnieuw bevestigend maar wederom kon u geen namen noemen (Gehoor CGVS, p. 22). Over uw man kon u ook niet vertellen wanneer hij geboren is of hoe oud hij precies is. Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat hij ouder is dan vijftig (Gehoor CGVS, p. 6). Dit strookt niet met uw verklaringen bij de DVZ waar u verklaarde dat (S.M.), de moeder van uw echtgenoot, ongeveer 60 jaar oud is (Samenstelling van familie, p. 4). Als uw echtgenoot ouder is dan 50 lijkt het onmogelijk dat zijn moeder 60 is. Bij de DVZ verklaarde u dat uw echtgenoot ongeveer 40 jaar oud was (Samenstelling van familie, p. 3). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd tijdens uw gehoor verklaarde u dat u zijn leeftijd niet precies kan zeggen (Gehoor CGVS, p. 17). Indien u daadwerkelijk getrouwd zou zijn geweest met de heer (B.S.) mag toch verwacht worden dat u een betere inschatting kan maken van zijn leeftijd, er is namelijk toch een aanzienlijk verschil tussen "ongeveer 40" of "ouder dan 50". Uw lacunaire verklaringen over uw echtgenoot en zijn familie tasten dan ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk aan.

De geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk wordt verder ondergraven door de schijnbare afwezigheid van enige concrete dwang om te huwen met kapitein (B.S.). U vertelde dat uw stiefmoeder u dwong om te huwen met deze man, ook al weigerde u uitdrukkelijk. Over de motieven van uw stiefmoeder vertelde u: "Ik heb gezegd dat ik niet van die man hou, maar zij wilt mij gewoon van het huis wegsturen." (Gehoor CGVS, p. 13). Wanneer u werd gevraagd op welke manier uw stiefmoeder u dan concreet dwong om met de heer (B.S.) te trouwen vertelde u dat zij dreigde dat u anders het huis

moest verlaten (Gehoor CGVS, p. 17). Wanneer u opnieuw werd gevraagd hoe zij u dwong herhaalde u dat u anders het huis zou moeten verlaten (Gehoor CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u dan het huis niet gewoon verliet als u inderdaad niet wilde trouwen, stelde u op dat moment geen andere plek te hebben gehad om te wonen (Gehoor CGVS, p. 18). Pas nadat de vraag hoe u tot het huwelijk werd gedwongen u meerdere malen werd gesteld kwam u plots met het verhaal dat u wel zou hebben proberen vluchten, maar dat vier zonen van een vriend van uw vader u gewelddadig op andere gedachten brachten (Gehoor CGVS, p. 18-19). De geloofwaardigheid van deze feiten wordt ernstig ondergraven door het feit dat u noch bij de DVZ noch eerder in uw gehoor tijdens uw vrij relaas of de vragen over het gedwongen huwelijk ooit gewag hebt gemaakt van deze feiten. Als verklaring hiervoor vertelde u glimlachend dat u dacht dat het gesprek stap voor stap zou gaan (Gehoor CGVS, p. 19). Gezien het feit dat de vraag naar de dwang die met het huwelijk gepaard ging u al herhaaldelijk was gesteld en u ook al de gelegenheid had gehad om volledig en in detail uw verhaal te vertellen kan dit bezwaarlijk als een excuus worden gezien (Gehoor CGVS, p. 19). Gevraagd naar de namen van uw aanvallers stelde u hen bovendien niet te kennen, u voegde er aan toe dat ze bijnamen hebben (Gehoor CGVS, p. 19). Gevraagd naar hun bijnamen bleef u opnieuw het antwoord schuldig (Gehoor CGVS, p. 22). Het is bovendien merkwaardig dat u enerzijds verklaarde dat het huis verlaten geen optie was omdat u nergens anders heen kon, maar dat u anderzijds later toch plots verklaarde dat u wel zou hebben proberen vluchten. Ter conclusie kan dan worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven aanval door deze vier mannen. Daarom moet worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat u zou zijn gedwongen tot een huwelijk met kapitein (B.S.). Het feit dat uw stiefmoeder u voor de keuze stelde tussen een huwelijk of het huis verlaten kan bezwaarlijk als voldoende dwang worden gezien. Daarnaast is het ook onduidelijk met welke autoriteit uw stiefmoeder u tot een huwelijk zou kunnen dwingen. U was op dat moment immers reeds een volwassen en onafhankelijke vrouw van bijna 22 jaar, die naar eigen zeggen als actrice een grote bekendheid genoot. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat uw stiefmoeder, waarbij u bovendien nog maar enkele maanden woonde, u tot een huwelijk zou kunnen dwingen.

Uw verklaringen over de gebeurtenissen na het huwelijk en uw vlucht uit de handen van uw echtgenoot ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk. U vertelde dat u zich realiseerde dat zou moeten vluchten om uw leven te redden op de dag dat uw man u in de buik stak met een mes (Gehoor CGVS, p. 25). U vertelde dat hij u met een mes in de buik stak omdat u weigerde gemeenschap met hem te hebben. Wanneer u werd gevraagd waarom u, ondanks de fysieke en seksuele mishandelingen die u naar eigen zeggen te beurt vielen, toch nog 10 dagen na het huwelijk bij uw echtgenoot in Dubreka bleef, vertelde u dat de overlevering wilt dat een getrouwde vrouw minstens 1 week in het huis van de man blijft, anders zou de vrouw ongeluk kunnen krijgen en zal ze nooit gelukkig worden (Gehoor CGVS, p. 25). Gevraagd of een vrouw na die eerste week dan wel mag weggaan antwoordde u: "ja, na die ene week kan je wel een andere beslissing nemen" (Gehoor CGVS, p. 26). Niet enkel ondermijnt dit opnieuw het gedwongen karakter van het door u geschetste huwelijk, het is ook weinig geloofwaardig dat als u dergelijke mishandelingen zou hebben ondergaan, u zich zou laten leiden door een simpele volkswijsheid om uw vlucht uit te stellen.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door uw lacunaire en weinig aannemelijke verklaringen over uw vlucht uit Guinee.

U zou nadat u weg vluchtte van uw echtgenoot onderdak gevonden hebben bij uw vriendin (M.). Daar maakte u kennis met (S.), een blanke Fransman, met wie u korte tijd later een liefdesrelatie begon. Gedurende het half jaar voor uw vertrek dat u bij uw vriendin in Conakry verbleef zou u voortdurend hebben afgesproken met (S.) (Gehoor CGVS, p. 27). Het was uiteindelijk ook met de hulp van uw Franse vriend dat u op 21 november 2012 Guinee kon ontvluchten (Gehoor CGVS, p. 10-11). Uw kennis over (S.) is echter wel erg beperkt: zo kent u zijn volledige naam niet (Gehoor CGVS, p. 11), weet u niet wat zijn beroep is (Gehoor CGVS, p. 12), en kan u ook niet vertellen waarom hij precies in Guinee was (Gehoor CGVS, p. 27). Jullie hadden een liefdesrelatie en u zou (S.) niet hebben moeten betalen voor uw reis naar Europa (Gehoor CGVS, p. 11). Het is weinig geloofwaardig dat (S.) u op basis van jullie liefdesrelatie belangeloos zou helpen om Guinee te verlaten, maar dat jullie na uw aankomst in België wel geen enkel contact meer zouden hebben gehad (Gehoor CGVS, p. 11-12). Verder kon u ook niet vertellen onder welke naam u reisde of met welke luchtvaartmaatschappij jullie vlogen (Gehoor CGVS, p. 11).

Wat betreft de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochter moet worden vastgesteld dat uw dochter volgens uw eigen verklaringen achterbleef in Guinee. Zodoende kan u dan ook geen aanspraak maken op internationale bescherming in hoofde van uw dochter.

Verder moet worden opgemerkt dat u deze vrees voor besnijdenis van uw dochter kenbaar maakte in de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, p. 4), maar dat u hier tijdens uw gehoor bij het CGVS op geen enkel ogenblik spontaan melding van maakte. U vertelde dat uw dochter bij haar

grootmoeder langs vaderskant verbleef en dat jullie nog telefonisch contact hielden. Ook wanneer u werd gevraagd hoe het nu met uw dochter gaat maakte u geen enkele melding van een vrees voor besnijdenis (Gehoor CGVS, p. 28). Wanneer u vervolgens op het einde van uw gehoor werd geconfronteerd met het feit dat u van deze vrees, die u in de vragenlijst uitte, geen melding maakte tijdens uw gehoor, antwoordde u dat u dacht dat het onderwerp nog wel aan bod zou komen (Gehoor CGVS, p. 28). In het kader van de asielprocedure mag toch van u worden verwacht dat u zelf alle relevante elementen in uw relaas aanhaalt wanneer u daartoe de kans wordt geboden. Gezien het feit dat uw dochter niet bij u in België is kan u ook niet in hoofde van uw dochter aanspraak maken op internationale bescherming.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart, geboorteakte, een attest ter staving van uw besnijdenis type 1, een doktersattest op datum van 14 maart 2013, uw 9ter aanvraag, uw lidkaart van het Guineese auteursrechten bureau en een cd met daarop een voorstelling van uw theatergezelschap neer. De door u neergelegde documenten slagen er echter niet in om de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in de positieve zin te veranderen.

De door u neergelegde identiteitskaart is duidelijk een vervalsing. U gaf zelf aan dat het een duplicaat betrof dat uw vriendin (M.) met behulp van uw kieskaart in Guinee heeft laten maken en daarna naar u opstuurde (Gehoor CGVS, p. 10). De door u neergelegde identiteitskaart werd afgegeven door de autoriteiten van de gemeente Matam op 26 maart 2013, met andere woorden: wanneer u zich reeds in België bevond. Het feit dat deze identiteitskaart ondertekend is door- en ook de vingerafdruk bevat van "Sylla M'Mahawa" -ook al was u op dat moment in België- duidt er onlosmakelijk op dat het om een vervalsing gaat. Bovendien moet worden opgemerkt dat volgens de door u neergelegde identiteitskaart uw adres de wijk Touguiwondy in de gemeente Matam is, terwijl u zelf verklaarde steeds in de wijk Kipé in de gemeente Ratoma te hebben gewoond. De door u neergelegde geboorteakte kan enkel een indicatie vormen van uw identiteit, maar bewijst op geen enkele wijze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. U legde ook een attest neer ter staving van uw eigen besnijdenis, type 1. Dit document attesteert enkel dat u inderdaad deze praktijk hebt ondergaan, maar ondersteunt verder op geen enkele wijze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. U koppelde bovendien op geen enkel moment een persoonlijke vrees aan uw besnijdenis. U legde ook een medisch attest van een Belgische arts op datum van 14 maart 2013 neer. Dit document maakt melding van een litteken van circa 2 cm en het feit dat u dit zelf toeschrijft aan de messteek die u werd toegediend door uw echtgenoot. Dit attest beschrijft enkel het litteken, maar kan verder niet op objectieve wijze vaststellen waar, wanneer of in welke omstandigheden u dit litteken zou hebben opgelopen. Gezien dit attest niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen volstaat het op zich ook niet om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. De kopie van uw 9ter aanvraag, die door uw advocaat werd overgemaakt na uw gehoor bij het CGVS, maakt melding van het feit dat u HIV positief bent. Noch tijdens uw gehoor bij het CGVS, noch bij de DVZ maakte u enige melding van uw ziekte. U heeft dan ook niet aangetoond dat u om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging, geen en/of geen afdoende behandeling zou kunnen krijgen in Guinee. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder legde u een lidkaart neer van het Bureau Guineen du droit d'auteur (BGDA) en een cd met daarop naar eigen zeggen een film van uw theatergezelschap. Deze documenten kunnen enkel een indicatie vormen van uw activiteiten als actrice, maar ondersteunen op zich niet de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Bovendien moet worden opgemerkt dat, hoewel u zelf verklaarde dat alle documenten uit Guinee naar u werden opgestuurd door uw vriendin (M.A.) (Gehoor CGVS, p. 9), uit de door u neergelegde enveloppe van DHL blijkt dat de afzender (M.S.) is. Dit ondergraft niet enkel uw algemene geloofwaardigheid, het feit dat deze documenten naar u werden gestuurd door iemand met dezelfde achternaam als u doet ook het vermoeden rijzen dat u wel degelijk een familiaal netwerk hebt om op terug te vallen in Guinee.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief en de nieuwe regering is gevormd.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster het volgende:

"De motivering van de Commissaris Generaal is als volgt in de bestreden beslissing: Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan gesloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster heeft verschillende documenten neergelegd die door de verwerende partij niet in rekening worden gebracht bij het nemen van de beslissing.

Uit het ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken dd 09.09.2011 vinden we het volgende terug omtrent de positie van de vrouw:

[...]

Verzoekster is besneden, ze legt hiervan het medisch attest neer. Deze argument wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

In de arrest (71.365) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 01.12.2012 werd het volgende bevestigd:

[...]

Verzoekster die besneden is en zelf slachtoffer is van een gedwongen huwelijk kan zich beroepen op de rechtspraak die reeds door Uw Raad is aanvaard.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekster is slachtoffer van een gedwongen huwelijk waar ze niet op de steun van de Guinese autoriteiten kan rekenen gezien de ondergeschikte positie van de vrouw in de Guinese samenleving. Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing. Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden."

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) er geen geloof gehecht kan worden aan haar gedwongen huwelijk met (B.S.), (ii) zij lacunaire en weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over haar vlucht uit Guinee, (iii) zij verklaarde dat haar dochter in Guinee achterbleef, zodat zij geen aanspraak kan maken op internationale bescherming in hoofde van haar dochter, en (iv) de door haar neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoekster verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 9 september 2011, dient opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad en stelt dat “*zij zich kan beroepen op de rechtspraak die reeds door Uw Raad is aanvaard*”, dient opgemerkt dat de precedentwaarde niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld.

Verder dient vastgesteld, gelet op het door verzoekster bijgebrachte medisch attest (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier), dat zij een besnijdenis type 1 ondergaan heeft. Ondervraagd ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV verklaarde verzoekster evenwel geen vrees te hebben voor een herbesnijdenis, doch enkel een vrees te hebben voor haar dochter in Guinee. Aangezien haar dochter in Guinee verblijft, kan verzoekster evenwel geen internationale bescherming vragen in België wegens haar vrees voor de besnijdenis van deze dochter.

Voor het overige komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS